ירמיה העצלן

ק. ס.בוגוסלבסקה

חי פעם ספר אחד זקן. מגובן, עם מספריים תלויים על חזהו, מריח מסבון ותמרוקים. הוא היה כל כך זקן ואיטי שכאשר גזר שערות, החדשות מיד צמחו במקומן.
היה לו גם בן ירמיה, ישנוני ועצלן כמו זבוב בחורף.
כשזה אכל מרק היה נרדם עם הכף באוויר. מתעורר, אבל המרק היה כבר קר. חימם אותו, אבל היה שוב נרדם עד שהמרק הגיע לפיו וכשהיה מתעורר שוב רץ לתנור. וכך לא הצליח אף פעם לאכול לשובע.
והנה אמר לו אבא:
"אני כבר זקן ורואה רע מאוד. חס ושלום אפצע מישהו למוות. הגיע זמן שתתחיל לעבוד"
הוא נתן לו מספריים ליד ולימד אותו ספרות על כסא ישן שמהריפוד שלו בלטו השערות.
אבל ירמיה נתקל עם האף בקיר, נשם, נחר – ישן.
אבא שלו התרגז.
"אני מלמד אתך" אמר "ואתה ישן. אז אם אתה כל כך עצלן לך ואינני רוצה לראות אתך יותר.
ירמיה יצא מהבית והלך לאן שעיניו הובילו.
הלך והלך. הלך כל כך הרבה זמן שאפילו למד לישון תוך הליכה.

כך הוא הלך פעם, ישן, ופתאום מעד על משהו. פתח את עיניו ורואה – על הארץ מונח ארנק מלא כסף. הוא רצה להרים אותו אבל התעצל להתכופף. חשב קצת ואחר כך החליט שלא כדאי להתאמץ והלך הלאה.
הוא הלך כשעה וחצי, עבר כעשרים צעדים ופגע אף באף באדם קטן המרכיב משקפיים גדולים. אחרי המשקפיים לא היה לראות דבר, והוא היה כאילו זוג משקפיים על רגליים קצרות.
ירמיה הבין מיד שזה מכשף.
"סליחה" אמר "האם פגעתי בך?"
"אולי ראית את הארנק שלי?" שאל מיד המכשף.
"ראיתי, ראיתי" אמר ירמיה.
"ואיפה הארנק?"
"הוא שם, מונח על הדרך, רחוק מכאן. אולי שעתיים הליכה."
"אתה טיפש, נערי, אבל כנראה ישר" אמר המכשף "ואתה מריח בסבון. אולי אתה שולית ספר? אתן לך מתנה על היושר שלך, הנה זוג המספריים הקסומים."
והמכשף נעלם.
ירמיה שם את המספריים בכיס והלך הלאה.
הוא הגיע לעיר קטנה בעלת שערים ענקיים, בשער העיר ראה מנשר. הוא התחיל לקרוא ותוך קריאה נרדם והתעורר לסירוגין, כי המנשר היה ארוך מאוד. ושם היה כתוב:
"מודיעים בזאת לכל התושבים כי מחר תתקיים התחרות החמישית והאחרונה של הספרים.

חתום: המלך קירקוס החמישי."
"הם.." אמר ירמיה ועבר את השער. ובשער יושב ספירידון שדמעות זולגות על פניו וכבר הצטברו לאגם קטן על הארץ.
"למה אתה בוכה?" שאל ירמיה "אתה אולי רוצה לישון?"
"לישן?" מלמל ספירידון "הרי העיר כולה כבר שבועיים לא ישנה. כולם יושבים, חושבים, בוכים. כל כך לח בעיר שברחוב כבר אי אפשר ללכת בלי ערדליים."
ופתאום מאחוריו נשמע עיטוש, כל כך חזק שזרק את כובעו מראשו של ירמיה. "זה באג!" אמר ספירידון "הספר המלכותי, אדולף באג."
הספר היה איש שמן, על רגליים קצרות עקומות.

"כן, אדוני הנכבד" אמר אחרי שקינח את אפו ושם את הממחטה בכיס "אתה רואה לפניך ספר העלול לסבול אירוע מאוד לא נעים. לא נעים בדרגה גבוהה ביותר.
והוא סיפר לירמיה את המעשה הבא:
"במדינה זו שולט המלך קירקוס. מלך קירקוס היה חכם מאוד עוד בילדותו ומרוב חכמה ראשו היה כבד יותר משאר הגוף. כשהוא הלך הראש נדפק כל הזמן בכיסאות. והוא פגע בו כל כך הרבה שכל הקרקפת התכסה בחבורות.

ולכן כשסיפרו את ראשו יצאה תספורת מאוד לא יפה. ומחר תתקיים התחרות. הספר שיצליח לעשות למלך תספורת "קיפוד" יפה יקבל משרה נהדרת. ואם אף אחד לא יצליח, כל הספרים יכלאו. ומאחר שהמלך ניסה כבר את כל הספרים, ושום תספורת טובה לא יצאה, הרי שכולנו נלך לכלא."

אחר כך אדולף באג התעטש שוב, ילל, אבל ירמיה לא שמע כי הלך מיד להירשם לתחרות. ולמחרת, כשהגיע תורו של ירמיה הוא הוציא מכיסו את המספריים הקסומים, שם אותם על קרקפת של המלך והמספריים הקישו, חרקו והתחילו לעבוד בעצמם. השערות התפזרו לכל הצדדים ולכל אנשי החצר נכנסו לעיניים.

במילה אחת – התספורת של המלך יצאה נהדר.

המלך הסתכל במראה ואמר:

"לא רע, יפה!"

ומינה את ירמיה לספר החצר. הוא חי בנחת ויכול היה לישון עשרים שעות ביממה. ושאר הזמן המספריים שיפצו את תסרוקת המלך. ירמיה בעצמו עמד ורק קרא את המדבקות שעל בקבוקי מי הבושם, והמספריים קיצצו. וכך עברו שנתיים. ירמיה השמין ונעשה עוד יותר עצלן.

אך פעם המלך אכל סלט טונה בשמן וטיפת שמן נפלה על המעיל שלו. המעיל היה מרופד

בפרוות הצובל ויקר מאוד.
"איזו צרה" אמר המלך למלכה "כבר מוטב היה אילו השמן טפטף על השמלה שלך."
את הפרווה נתנו לירמיה כדי שינקה אותה בזהירות בבנזין.
אבל ירמיה התעצל ללכת לבית מרקחת ולקנות בנזין.
"אא" חשב "אלך מחר."
שם את המעיל על השולחן ובעצמו נשכב לישון.
כל כך רצה לישון ששכח את מספרי הפלא על השולחן.
כשרק ירמיה נרדם המספריים ניגשו לעבודה.
הם גזזו נקי-נקי את כל פרוות הצובל.
בבוקר ירמיה התעורר, מיהר לבית המרקחת.
קנה בנזין בעשר אגורות וכשחזר, נדהם:
המעיל גזוז כולו.
ירמיה התרגז, תפס את המספריים וזרק אותם דרך החלון.
ובינתיים באו כבר שליחים מהמלך: להביא לו את המעיל, ומהר. לבדוק האם לא מריח מבנזין?
כשהמעיל לא הגיע המלך הלך לחפש אותו בעצמו.
ירמיה יושב ושומע שמישהו הולך בפרוזדור – פתח את הדלת ונבהל – שם עומד המלך בעצמו בכותונת לילה.
בשום אופן לא הצליח ירמיה להצטדק. הוא נאלץ להסביר למלך כי אלה הם מספריי פלא ואיך הם גזזו את המעיל.

ירמיה רועד, מסביר ואת ראשו כל הזמן בודק, האם הוא לא ניתק ממנו מרוב פחד.
"כן" אמר המלך "אז נניח שאני מעניש אתך. כן. ועכשיו תביא הנה את המספריים.!"
"אבל אני זרקתי אותם!" אומר ירמיה.
"אך אתה, תרנגולת ישנונית" צרח המלך "ומי עכשיו יספר אותי?"
הוא התיישב לשולחן וכתב על ניר גדול:
"אני מצווה לכל הנתינים לעזוב את העיסוקים שלהם ולהופיע מיד אצל השר של ממחטות האף.
מי שלא ישמע – ייענש בחומרה.
חתם: מלך קירקוס החמישי."
וכל הנתינים הופיעו, עזבו את העיסוקים שלהם ושר הממחטות ציווה להם לחפש את המספריים. חיפשו, חיפשו ולא מצאו דבר.
ירמיה יושב בכלא, ישן, הנתינים מחפשים והמלך כל הזמן מסתכל בראי איך שערותיו צומחות.
"אז מה, מאשה יקירתי" הוא שואל את המלכה "האם לא הגיע זמן להסתפר?"
"כבר מזמן הגיע" עונה המלכה.
"אז לקרוא לירמיה?"
החיילים הביאו את ירמיה, הרימו אותו מהקש רדום למחצה.
"אז כך" אומר המלך "אני נותן לך זמן שלושה ימים. תוכל לישון היטב, ואחר כך נתלה אתך. אך קודם אתה חייב לספר אותי. ייצא לא יפה – נצטרך לתלות. ייצא יפה – אעשה אתך שוב לספר מלכותי."

ירמיה חזר לכלא.
ישב שלושה ימים ושלושה לילות והשינה ברחה מעיניו. חשב, חשב ולא הצליח להמציא דבר.
ביום הרביעי השומר פתח את דלת הכלא במפתח ענקי והוציא את ירמיה שוב לחצר הארמון.
ושם יושב המלך, משתולל. הוא לא יכול אפילו לאכול. השערות מפריעות. הן כל כך ארוכות שעולות על העיניים, וכשהמלך מנסה לאכול הן עולות מעל האף וטובלות ברוטב.
"הנה" אמר המלך ודחף מעצמו את הצלחת "אני לא יכול לאכול כי השערות גדלו כל כך. גזור-נא, ירמיה, גזור! אבל תשגיח – לא יצא כמו שצריך – אתלה אתך!"

מרוב פחד רעדו ידיו של ירמיה, אך דבר לא יכול היה לעשות. הוא לקח מספריים וגזר את הבלורית המלכותית כמו אסון ממש. הראש נעשה כמו ערמת קש, מאחורי האוזן נתלה פאה ארוכה, על הקודקוד משהו כמו מניפה מסתובבת.
לכולם זה נראה – כמו דחליל הגינה.
"נו איך?" שואל המלך "איך יצא?"
ירמיה זרק מבט על אנשי החצר – רואה: מחייכים, צוחקים, מתלחשים – התספורת מצחיקה מאוד.
"אז מה?" אומר המלך "למה אתם שותקים? תענו!"

מרוב פחד אנשי החצר לא ידעו מה לענות. לא יפה להגיד למלך שהוא נראה כמו דחליל מכוער. ואז יצא מהקהל ראש השרים ואמר שלראשו של המלך מראה מאוד מכובד.

"כן, כן, אז מצאת שאני יפה?" שאל המלך, מרוצה מאוד.

"מדהים, נהדר" הוסיפו כל אנשי החצר.

"אז אם אני כל כך נהדר אז גם אתם צריכים לשאת תספורות כאלה. ואם מישהו לא ירצה, ילך ישר לכלא."

ומאז בכל העיר הולכים כולם כמו דחלילים גדולים, עם מטאטאים במקום תסרוקת. ואין מה לעשות. כזו האופנה.

והמלך מאוד מרוצה מירמיה. הוא תלה לו על הצוואר מדלית זהב עם כתובת "הספר

המלכותי" ומאז ירמיה חי בעיר של המלך
קירקוס. את העצלות שלו כאילו הורידו ביד.
הוא פתח מספרה ומספר את כל העיר.
בעצמי הסתפרתי אצלו בשבוע שעבר, ועכשיו
הבלורית שלי נראית כך שאפילו הסוסים
צוחקים ברחוב.